

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4887/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Наташа А. Николић, адвокат из ..., против тужене „Opportunity banka ad Novi Sad“, чији је пуномоћник Никола Аврић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4280/18 од 10.06.2020. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4280/18 од 10.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4280/18 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4075/2018 од 10.09.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се утврди да је ништава одредба члана 1. став 8. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од ...2017. године, закљученог између тужиле и тужене, и да се обавезе тужена да тужилци врати износ од 19.900,00 динара који је наплаћен по основу ништаве одредбе члана 1. став 8. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од ...2017. године, закљученог између тужиле и тужене, са законском затезном каматом почев од 12.05.2017. године, као и да јој накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења, до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4280/18 од 10.06.2020. године, првим ставом изреке, жалба тужиле је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П 4075/18 од 10.09.2018. године и утврђено да је ништава одредба члана 1. став 8. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од ...2017. године, закљученог између тужиле и тужене, и обавезана тужена да тужилци на име стицања без основа врати износ од 19.900,00 динара који је наплаћен по основу ништаве одредбе члана 1. став 8. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од ...2017. године, закљученог између тужиле и тужене, са законском затезном каматом почев од 12.05.2017. године, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.892,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате. У преосталом делу жалба је

одбијена, и првостепена пресуда у преосталом побијаном, а непреиначеном делу, потврђена. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 17.392,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиље као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у висини од 19.900,00 динара фиксно и обавезана је тужена да тужиљи исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита у висини од 19.900,00 динара, који је тужиљи наплаћен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 17.05.2018. године, а вредност предмета спора у овој парници је износ од 19.900,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени ни одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић